

Kde se setkávám se Vzkříšeným? Vstoupil už někdy do noci mé marnosti? Kde jsem prožil proměnu všedního dne a šedého rána?

Anselm Grün – 50x Ježíš

Milostivý Pán dal nám hříšníkům Ducha svatého a nepožadoval za to od nás žádný poplatek, ale každého z nás se ptá jako apoštola Petra: „Miluješ mne?“ Pán od nás chce pouze lásku a raduje se z našeho obrácení. Takové je milosrdenství Boží k člověku: když člověk přestane hřešit a pokorí se před Bohem, Pán mu milostivě všechno odpouští a dává mu milost Ducha svatého a sílu vítězit nad hříchem.

Podivuhodná věc: člověk se štítí svého bratra, stejného člověka, jako je on, když je chudý nebo špinavý. Ale Pán, jako matka milující své dítě, nám vše odpouští a neštítí se žádného hříšníka, a dokonce mu dává dar Ducha svatého.

Kdyby lidé poznali lásku Boží k nám, plně by se světili do jeho svaté vůle a žili by pokojně v Bohu jako královské děti. Král se o vše stará: o království, o rodinu, o syna, o děti. A syn žije na královském dvoře spokojeně, všichni mu slouží a on si všeho bezstarostně užívá. Stejně tak ten, kdo se světil do vůle Boží, žije v pokoji, spokojený se svým osudem, i kdyby byl nemocný, chudý nebo pronásledovaný. Je pokojný, protože je s ním milost Ducha svatého a sladkost Ducha ho utěšuje. Rmoutí se pouze nad tím, že tak velice urazil milovaného Boha.

Jak je třeba žít na zemi, aby duše vždycky vnímala, že přebývá s Bohem? Pán řekl: „Nenechám vás sirotky“, a dal nám Ducha svatého. Duše musí cítit, že Duch Boží v ní žije; i kdyby milost byla malá, duše cítí lásku Boží, cítí, že Pán je náš a my jeho. Ale kdo není v duši takový, ten ztratil milost.

Duše cítí, že Pán ji miluje, nehledě na množství hříchů. Jako Pán tehdy řekl: „Zachee, dnes musím zůstat v tvém domě“ (Lk 19,5). A to pouze za to, že Zacheus chtěl spatřit Krista; stejně tak i dnes bývá s hříšníkem, když se jeho duše obrátí k Bohu. Lidé dnes sešli z dobré cesty a stali se nemilosrdnými a krutými. Není mezi nimi lásky, a proto necítí ani Boží lásku. Pro krutost svého srdce si lidé i o Bohu myslí, že je takový jako oni, a úplně ztrácejí víru v Boha.

Kdyby to jen bylo možné, ukázal bych jim Pána a řekl: „Podívejte se, jaký je Pán! Před tváří jeho lásky duše člověka roztává.“ Ale tuto lásku nelze uzříť prostým rozumem; lze ji poznat pouze v Duchu svatém.

Pane, dej, ať prolévám slzy za sebe a za celý svět, aby tě lidé poznali a žili věčně s tebou. Pane, učiň nás hodnými daru pokorného Ducha svatého, ať pochopíme tvou slávu.

Má duše teskní až k slzám! Je mi líto lidí, kteří neznají sladkost svatého pohnutí. Má duše silně touží po tom, aby milost Boží byla se všemi, aby celý svět, všichni lidé věděli, jak toužebně nás Pán miluje, jako své drahé děti.

Moudrost Silvána z Athosu

Další texty v týdnu

Po: Sk 6,8-15; Jan 6,22-29

Út: Sk 7,51-8,1a; Jan 6,30-35

St: Sk 8,1b-8; Jan 6,35-40

Čt: Sk 8,26-40; Jan 6,44-51

Pá: Sk 9,1-20; Jan 6,52-59

So: Sk 9,31-42; Jan 6,60-69

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Francis J. Moloney – Evangelium podle Jana – Sacra pagina; Felix Porsch – Evangelium sv. Jana – Malý stuttgartský komentář; Misál na každý den liturgického roku; Ludolf J. Kazda – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

3. neděle velikonoční – cyklus C

10. dubna 2016

¹Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiánského moře. Zjevil se takto: ²Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. ³Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytili. ⁴Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. ⁵Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Nemáme.“ ⁶On jim řekl: „Hodte síť na pravou stranu lodi, a najdete.“ Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. ⁷Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko – a skočil do moře. ⁸Ostatní učedníci dojeli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami. ⁹Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. ¹⁰Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ ¹¹Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotřhla. ¹²Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. ¹³Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. ¹⁴To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání. ¹⁵Když posnádali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“ ¹⁶Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano; Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce.“ ¹⁷Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“ a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce!“ ¹⁸Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ ¹⁹To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

1. čtení:
Sk 5,27b-32,40b-41

2. čtení:
Zj 5,11-14

Evangelium:
Jan 21,1-19

Srovnaní:

Jan 6,1;
Mt 26,32;
Lk 5,4-11;
Jan 20,4-8;
Mt 14,29;
Lk 24,30-31;
Mk 6,41; 8,6-7;
Mk 14,29;
Sk 20,28;
1 Petr 5,2;
Lk 22,31-32;
2 Petr 1,14

Jan 21,1-19

Úvod k meditaci

Apoštolové prožívají asi těžké chvíle, nedokáží nést nejistotu, neumí přijmout svoji vinu a Ježíšovo odpuštění. Přichází do jejich života normální všednost, přichází šed, pochybnosti, rozpaky, doba přešlapování na místě a ohlížení se zpět. Zdá se, že všechno, co Ježíš přinesl, je jako sen. I když jsou několikrát rozradostněni zjevením zmrtvýchvstalého Pána, přesto nedokáží nalézt potřebnou jistotu a vyrovnanost. Petr „nachází řešení“ v lovu ryb. Říká si: „V tom se snad ještě vyznám, aspoň v něčem mám o sobě jistotu.“ A Pán jim dává zakusit i v tom, co je jim tak důvěrně známé – rybaření – neúspěšnost. Musí totiž společně poznat a uznat, že člověk je vždy neúspěšný, když spoléhá na sebe, když chce věci vyřešit sám.

Ježíš se zjevil apoštolům až k ránu po neúspěšném lovu, dal se jim poznat v těchto znameních: 1) Bohatý lov, který v nich vyvolává vzpomínky, kdy už jednou poznali zcela zřetelně jeho moc. 2) Ježíšova dobrota a přívětivost, protože má pro ně připravenou snídani. Je velice pozorný jako vždy.

Pán je vždy s námi, vždy tam, kde jsme. Jen ho musíme poznat, jen otevřít oči. Ježíš i vůči nám je vždy stejný. Je to přítel plný dobroty a starostlivosti o nás. Kéž bychom měli aspoň kousek takové starostlivosti my o něho a jeho věc.

K pověření službou pro církev potřebujeme jedinou kvalitu – lásku. Pravý pastýř, který následuje Ježíše, dobrého Pastýře, pracuje různými metodami, ale vždy na jednom základě, na základě lásky.

Výklad biblického textu

Kontext: Dvacátá první kapitola Janova evangelia je podle zkoumání pozdějším dodatkem od jiného autora. Jde však o uznávanou součást čtvrtého evangelia. Tento dodatek k Janovu evangeliu zdůrazňuje náboženskou zkušenost Ježíšových učedníků. Ani po třech letech osobních kontaktů s Ježíšem, ani po jeho ukřižování a vzkříšení nebylo učedníkům příliš zřejmé, kdo Ježíš je.

v. 7: onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ – Kdo miluje, rozpozná Zmrtvýchvstalého i tam, kde mnoho jiných zdaleka nemá jasno.

v. 11: síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát – Podle mínění starých přírodovědců bylo 153 druhů ryb. Všechny rasy, národy se nacházejí v síti Církve, kterou zde představuje loď a Petrova lovící skupinka, a přece jednota Církve nepraskne.

K tématu

amen, amen, pravím ti: dokud jsi byl mladší ...

Ježíš Petrovi předpovídá, že nyní bude schopen ho následovat a jít tam, kam šel on sám (srov. 13,36). Tento text je kontrapunktem slov mladý/starý, pásat se/být opásán, chodit/být veden, chtít/nechtít. Je tu rozdíl mezi dřívějším Simonem, který si jako mladý přepásával šaty v přesvědčení, že si může chodit, kam chce, a novým Simonem, kterému ve stáří přepásá šaty někdo jiný a povede ho, kam nechce. A to je právě to místo, kam předtím chtěl jít, a nemohl (srov. 13,36): je to místo, kam šel jeho Pán a Mistr, když dal svůj život do služby bratřím.

Zatímco Petr chtěl dát život za Ježíše, Ježíš dal život za něho. Když mu umyl, nohy, dal mu svobodu milovat, jak je sám milován. Proto „vztáhne ruce“ a bude odveden, aby zemřel vedle Ježíše jako dva zločinci. Až bude v roce 64 po Kr. ukřižován, rozepne ruce na šibenici kříže. Ausebius zaznamenal, že byl ukřižován hlavou dolů. Jenom v tomto obrácení se napřímí. Tehdy se dokoná jeho křest, který začal, když se přepásán šaty vrhl do moře (srov. v. 7). Ukřižován s Kristem (srov. Řím 6,6) definitivně odloží starého člověka a oblékne člověka nového: stane se podobným dobrému Pastýři, který umí odevzdat svůj život (10,11). Tak se stane skutečně jeho přítelem (15,13).

Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Jana

Dnes na slavnost svatého Josefa slavíme zahájení služby nového římského biskupa, Petrova nástupce, a ta s sebou nese také určitou moc. Jistě, Ježíš Kristus dal Petrovi moc, ale o jakou moc se jedná? Po trojí otázce, kterou Ježíš klade Petrovi ohledně lásky, následuje trojí výzva: pas mé beránky, pas mé ovce. Nikdy nezapomínejme, že pravá moc je služba a že také papež, aby mohl tuto moc vykonávat, musí se nořit stále více do služby, jejímž zářivým vrcholem je kříž; musí hledět na pokornou, konkrétní a na víru bohatou službu svatého Josefa a jako

on rozevřít náruč, chránit celý Boží lid, vroucně a něžně přijímat celé lidstvo, zvláště ty nejchudší, nejslabší a nejmenší, o kterých mluví Matouš v souvislosti s poslední soudem, který je o lásce: toho, kdo hladoví, žízní, je cizincem, nahým, nemocným a vězněným (srov. Mt 25,31-46). Jedině ten, kdo slouží s láskou, dovede chránit!

papež František při inaugurační mši svaté 19. 3. 2013

„Jak to vypadá s mou první láskou? Jsem do tebe zamilován jako první den? Jsem s tebou šťastný nebo si tě nevšímám?“ Je nutné si často klást tyto univerzální otázky. A nemají se tak tázat pouze manželské páry, nýbrž také kněží a biskupové mají zkoumat svůj vztah k Ježíši. Právě On se nás totiž ptá, tak jako to jednoho dne učinil s Petrem: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Kladu tuto otázku sám sobě, mým bratřím biskupům a kněžím: je má dnešní láska taková jako ta Ježíšova? Je stejná jako byla na počátku? Jsem zamilovaný tak jako první den? Nebo se kvůli práci a starostem dívám někam jinam a na lásku trochu zapomínám? Manželé se mezi sebou hádají a hádat se je normální. Avšak když chybí láska, utichnou hádky a nastane zlom. Nesmíme nikdy zapomínat na první lásku. Nikdy! – „Pas mé ovce.“ S teologií, filosofií, patrologií a vším, co studuješ, ale pas je. Buď pastýřem. Kvůli tomu nás Pán povolal. Biskup vložil ruce na naši hlavu proto, aby-

chom byli pastýři. To je tedy druhá otázka. První zní: Jak to vypadá s mou první láskou? A druhá: Jsem pastýř nebo aktivista neziskové organizace, která se jmenuje církev? V tom je totiž rozdíl. Jsem pastýř? Musím si klást tuto otázku stejně jako všichni biskupové a kněží... Pas mé ovce. Jdi dál.

Pro pastýře zasvěceného Kristu neexistuje sláva ani vznešenost. (...) Náš osud je skončit tak, jako skončil On. Láska, která umírá jako obilné zrno, aby vydalo úrodu. Ale tu již nevidím. A konečně, poslední hledisko a to nejsilnější slovo. Ježíš jím korunuje svůj rozhovor s Petrem: „Následuj mě!“

Pokud jsme ztratili orientaci a nevíme, jak odpovědět na otázku o lásce, na otázku o bytí pastýřem. Pokud nedokážeme odpovědět nebo nemáme jistotu, že nás Pán neopustí v nejtěžších životních okamžicích či v nemoci, tehdy nám Pán říká: „Následuj mě!“ A tady je naše jistota, v Ježíšových stopách, po této cestě.

Papež František 6. 6. 2014

Jan nám zachytil událost se vzkříšeným Ježíšem, která nám ukazuje, že se s námi Pán setkává uprostřed zbytečností našeho všedního dne (srov. Jan 21,1-14). Učedníci se nadarmo namáhali po celou noc, ale nechytli ani rybičku. Když veslují zklamání ke břehu, uvidí na něm stát muže, který je láskyplně osloví a pošle je zpátky na otevřenou hladinu, aby ještě jednou ponořili síť po pravé straně lodi. „Hodte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Vyhodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb (Jan 21,6). Milovaný učedník v tom okamžiku pozná, kdo je onen muž na břehu: „To je Pán!“ (Jan 21,7). Vzkříšený proměňuje noc marnosti v jitra života a lásky.

„To je Pán!“ Ta větička shrnuje celou zkušenost zmrtvýchvstání. Opakuji-li si ji uprostřed své práce, při marných rozhovorech, u psacího stolu a v neřešitelných konfliktech, pak se rozjasní šedivé ráno a můj všední den získá nový lesk. Víím jedno: právě teď, uprostřed mé práce je Pán se mnou. Nemusím se namáhat sám, abych něco ulovil. Vzkříšený mi dává darem novou naději, že se můj život vydaří, i když to s ním doposud vypadalo beznadějně. Vyhodím-li na jeho příkaz síť na pravé – a tedy vědomé – straně lodi, síť se naplní, pokud budu pracovat pozorně a opatrně. Vzkříšení se odehrává uprostřed všedního dne, např. když se pojednou rozmotá zadržnutý uzel, když se vydaří rozhovor, když se uvolní vnitřní napětí, protože víím: teď a tady u mého pracovního stolu je vzkříšený Ježíš se mnou. Stačí se jen na okamžik zastavit a dávat pozor na jeho impuls. Můj život se začne měnit a má práce se podaří.